

Nye medlemmer

Høringer: EU-høring om gensidig anerkendelse af alternativer til varetægtsfængsling - EU-høring om tolke- og oversættelsesbistand i straffesager - Styrket indsats mod omfattende forstyrrelse af den offentlige orden

94. Vold - Medvirken - Unge lovovertrædere - Betinget straf - Sagsomkostninger

95. Manddrab - Medvirken - Frifindelse herfor - Røveri

96. Menneskehandel - Udvisning - Konfiskation - Erstatning

97. Menneskerettigheder - Selskabstømning - Langvarig sagsbehandling

98. Vold mod myndighedspersoner - Samfundstjeneste

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Nye medlemmer

Som bekendt er der efter generalforsamlingen i marts 2009 blevet mulighed for at udvide medlemskredsen til også at omfatte advokater og advokatfuldmægtige, der har interesse for og beskæftiger sig med straffesager. Se nærmere meddelelsen i hæfte 9 fra september 2009, side 224.

Siden sidst er følgende nye medlemmer blevet optaget:

Uffe Grønfeldt, Henrik Dupont Jørgensen, Kåre Pihlmann, Peter Trudsø, *alle København.*

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Formueretskontoret

Amagertorv 11
11. september 2009

Vedr.: Sagsnr. 2009-709-0402. Høring over Udkast til folketingsbeslutning om forslag til rammeafgørelse om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling.

Justitsministeriet har den 13. august 2009 anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om bemærkninger til ovennævnte udkast, der har været forelagt foreningens bestyrelse.

Bestyrelsen bemærker, at den tidligere har været hørt over en grøn bog med samme tema og svarede herpå den 14. januar 2005, hvor man grundlæggende stillede spørgsmålstejn ved, om de foreslåede foranstaltninger ville medvirke til at opnå det bebudede formål at medvirke til at reducere antallet af udenlandske varetægtsfængslinger forud for domsafsigelser i EU. Foreningen gentog sine betænkeligheder i et høringssvar den 3. november 2008.

Foreningen er ligeledes bekendt med Advokatrådets høringssvar af 27. november 2008 over samme tema, hvor man ligeledes havde betænkeligheder, dels med hensyn til den manglende definition af området for de pågældende foranstaltninger, dels de hensyn, som skulle afføde de pågældende indgreb, dels vedr. at kompetencen kunne henlægges til ikke-judicielle myndigheder.

Det kunne fortsat se ud som om, at de foreslåede kontrolforanstaltninger ikke er reelle alternativer til frihedsberøvelse, men snarere indgreb over for personer, som normalt bør afvente en straffesag på fri fod.

Det fremgår således af præamblen (4), at rammeafgørelsen "tager sigte på, hvor det er relevant, at fremme brugen af ikke-frihedsberøvende foranstaltninger som et **alternativ til varetægtsfængsling**, selv når der i henhold til den pågældende medlemsstats ret ikke fra starten er hjemmel for varetægtsfængsling."

Det havde nok været mere retvisende at sige **alternativ til løsladelse**.

Se også under (3), hvor det nævnes, at den nuværende ordning kun omfatter to alternativer: varetægtsfængsling eller bevægelsesfrihed uden tilsyn (hvorfor står der ikke løsladelse?). Det viser efter foreningens opfattelse, at det er et alternativ til løsladelse, snarere end et alternativ til varetægtsfængsling, der ønskes.

Formålet angives stadig også at være båret af hensynet til bl.a. offentligheden, uden at dette er søgt nærmere defineret, jfr. de tidligere høringsvar.

Artikel 15 taler om, hvornår fuldbyrdelsesstaten kan afslå at anerkende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, det drejer sig – bortset fra nogle mere formelle regler når:

- c) en anerkendelse vil stride mod ne bis in idem princippet,
- d) det vil stride mod fuldbyrdelsesstatens forældelsesregler eller at
- g) den pågældende person i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig.

Grundlæggende savnes i rammeafgørelsen en "kattedem", således at fuldbyrdelsesstaten kan afslå anmodningen, hvis der ikke skønnes behov for enten varetægtsfængsling eller alternativer hertil. Der savnes, som det har været påpeget i foreningens tidligere høringsvar, både krav til at definere, hvilke forbrydelser, der er omfattet, et krav om proportionalitet og en bedre beskyttelse i form af dobbelt strafbarhed end rammeafgørelsens artikel 14.

Foreningen må fortsat advare mod det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Amagertorv 11
12. oktober 2009

Vedr.: Sagsnr. 2009-3061-0118. Høring vedr. forslag til Rådets rammeafgørelse om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager.

Justitsministeriet har den 30. september d.å. anmodet om Landsforeningen af Forsvarsadvokaters bemærkninger til forslaget, der har været drøftet i foreningens bestyrelse, som herefter kan udtale:

Landsforeningen er positivt indstillet over for, at der fastsættes mindstestandarder for retten til tolke- og oversættelsesbistand i straffesager - ikke alene for så vidt angår udlændinge, men også personer med hørelidelser eller taleproblemer.

I et vist omfang lever Danmark allerede op til EMRK artikel 5, stk. 2, og artikel 6, stk. 3, litra a og e - i alle tilfælde med hensyn til vederlagsfri mundtlig tolkning.

Derimod kan forslagets artikel 3, stk. 1 og 2, hvorefter den mistænkte skal tilbydes oversættelse af alle væsentlige dokumenter for at sikre en retfærdig rettergang, føre til, at Danmark må ændre praksis. Lige nu bliver kun anklageskrifter oversat til den tiltaltes sprog, men normalt hverken tilsigelser, bevisfortegnelse, kendelser, retsbøger eller dommen i indankede sager.

Ligeledes kan forslagets artikel 5, stk. 1, føre til, at der må stilles yderligere krav vedr. uddannelse og autorisation af tolke. Kvaliteten af den tolkning, der foregår i dag, er varierende. Politiet anvender af og til uautoriserede tolke, som er billigere i timetakst end de autoriserede translatører, men hvor tolkningen til gengæld kan være med et noget svingende og uforudsigeligt kvalitetsniveau. Derfor vil detaljerede regler og fokus på kvaliteten højne retssikkerheden.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Strafferetskontoret

St. Strandstræde 21
28. oktober 2009

Vedr.: Sagsnr. 2009-730-1017 Høring over udkast til forslag om ændring af straffeloven og lov om politiets virksomhed m.v. (Styrket indsats mod omfattende forstyrrelse af den offentlige orden m.v.)

Justitsministeriet har med email den 19. oktober anmodet om Landsforeningen af Forsvarsadvokaters bemærkninger til forslaget, der forventes fremsat for Folketinget den 29. oktober. Materialet har været forelagt foreningens bestyrelse, som herefter kan udtale:

Indledningsvis må bestyrelsen alvorligt påtale, at ministeriet har fastsat en så kort høringsfrist som sket. Det er uheldigt i forhold til organer, der arbejder kollektivt, som f. eks. foreningens bestyrelse, at operere med så korte høringsfrister. Det gælder så meget desto mere i betragtning af, at alle andre end ministeriet i mange måneder har forudset, at der skal afholdes klimatopmøde i december d.å. Den korte høringsfrist kunne tyde på, at selve høringsproceduren er et tomt ritual, når man på forhånd handler noget af med et støtteparti.

Bestyrelsen noterer yderligere, at forarbejdet til lovudkastet bærer præg af, at der kun har deltaget repræsentanter for politi og anklagemyndighed, der har fået en række ønsker opfyldt, hvorimod det er tydeligt, at de organer, der ellers deltager i lovforberedende arbejde, herunder f.eks. domstolene, ikke har været inddraget.

Straffeloven

De hyppige påtænkte ændringer af straffeloven i skærpende retning kunne tyde på manglende overblik, således er straffelovens § 119 og politiloven senest blevet ændret ved lov nr. 501 af 12. juni 2009, hvor man hævede strafferammen i § 119, stk. 3 fra 6 mdr. til 1 år og 6 mdr.

Nu foreslår man en præcisering af, hvornår der foreligger skærpende omstændigheder. Bemærkningerne i lovudkastet synes skrevet med anklagemyndighedens pen og i lyset af de erfaringer, man gjorde sig i forbindelse med urolighederne i forbindelse med rydning af Ungdomshuset, hvor en række personer med urette blev varetægtsfængslet, men heldigvis senere frifundet i to instanser af domstolene. Det drejede sig dels om fredelige demonstranter, der blev fanget i politiets forskellige knibtangsmånøvrer, dels beboere i området, der uden at deltage i demonstrationer, havde forskellige lovlige ærinder på gaden.

Den foreslåede ændring skal kunne anvendes, inden der er opstået uroligheder, bemærkningerne side 9, under uroligheder, som man ikke selv deltager i, eller efter at urolighederne er opløst, side 10, bare man er i "området" f.eks. i forbindelse med "flugtveje", bemærkningerne side 23. Deltager man selv i uroligheder, kan det jo straffes efter straffelovens § 134 a. Efter bestyrelsen opfattelse er bemærkningerne alt for upræcise med hensyn til at fastslå strafskylden efter § 119. Definitionen af skærpende omstændigheder i den påtænkte ændring i stk. 3 er reelt en udvidelse af gerningsindholdet. Som bestemmelsen er formuleret, vil der f.eks. foreligge skærpende omstændigheder, hvor gerningsmanden ved, at der er uro i nærheden, selvom overtrædelsen intet har med uroen at gøre. Således vil en butikstyv, der prøver at undgå en anholdelse, blive omfattet af bestemmelsen, hvis han er bekendt med uro i området.

Ud over, at lovudkastet med tilhørende bemærkninger kan danne grundlag for et betænkeligt indgreb i retten til overhovedet at demonstrere, er det også en yderst betænkelig lovgivningsteknik, at man detaljeret foreskriver, hvilket strafniveau, domstolene skal anvende. Det fremgår af bemærkningerne, at der som udgangspunkt skal udmåles frihedsstraf også i førstegangstilfælde, og at niveauet tager udgangspunkt i 40 dages fængsel, bemærkningerne side 8. Det betyder, hvis domstolene skulle rette sig efter anvisningerne, og det gør de jo som hovedregel, at der kan ske varetægtsfængsling, jfr. RPL § 762, stk. 3. Ud over det uheldige i, at lovgivningsmagten går ind i en detailregulering inden for domstolenes kompetence til at udmåle de konkrete straffe, kan sådanne forskrifter føre til, at der udmåles straffe, der ikke konkret svarer til den forskyldte forbrydelse.

Et nyligt eksempel på det uheldige i en sådan lovgivningsteknik har man set med de mange skærper af våbenloven. Når politikerne her i efteråret fik forelagt konkrete eksempler på, at "pæne" mennesker blev dømt for at have et arbejdsredskab med sig i form af en hobbykniv, bebrejder man domstolene, at de følger det strafniveau, som politikerne har ønsket.

Politoloven

Man foreslår en udvidelse af tidsfristen for administrativ tilbageholdelse, men præciserer i bemærkningerne, at der ikke derudover foreslås ændring i bestemmelserne. Da reglerne senest blev ændret, fremgik det af bemærkningerne, at en sådan frihedsberøvelse skal være så kortvarig som muligt og skal ophøre, når de omstændigheder, der gav anledning til frihedsberøvelse, ikke længere er til stede, bemærkningerne side 16. Nu siger man, at det kan blive vanskeligt at overholde 6-timersfristen, og Rigspolitiet har bedt om, at der sættes en længere frist.

Bestyrelsen bemærker, at den gældende ordlyd i lovens § 8, stk. 4, gengivet på side 30 i bemærkningerne er: "Frihedsberøvelsen skal være så kortvarig som muligt og må så vidt muligt ikke udstrækkes ud over 6 timer". Skal dette udvides til 12 timer, bør tidsgrænsen i det mindste være absolut. Bestyrelsen har imidlertid afgørende betænkeligheder ved den foreslåede ændring. Man må erindre, at frihedsberøvelsen kommer til at ramme personer, som ikke behøver at have gjort noget forkert eller strafbart, og hvor man vælger ikke at sigte de pågældende og tilbageholde dem efter retsplejelovens regler om fremstiller for en dommer indenfor 24 timer. Ud over at pæne og uskyldige personer kan blive tilbageholdt, fordi politiet laver præventive tilbageholdelser eller masseanholdelse for at få "ryddet gaden", følger det også af reglerne, at det er overordentlig vanskeligt at få erstatning efterfølgende, medmindre der foreligger en klar overskridelse af politiets kompetence.

Det er betænkeligt at udvide fristen fra 6 til 12 timer, dels fordi tilbageholdelser op til 12 timer så meget let kan blive det normale, selv om det ikke er nødvendigt, dels fordi det er særligt belastende at blive tilbageholdt i forbindelse med masseanholdelser, hvilket man så eksempler på i forbindelse med masseanholdelserne ved Ungdomshusdemonstrationerne.

Politolvsbekendtgørelse og strafniveau

Med den velkendte teknik om at lovgive om strafniveauet i bemærkninger, foreslår man også en betydelig skærpelse af bødeniveauet og med de samme uklare kriterier som under straffelovsændringen. Bestyrelsen kan ikke tiltræde udkastet og bemærker generelt om de foreslåede skærper, at der ikke er noget, der indikerer, at hårdere straffe vil afholde folk fra at deltage i demonstrationer. Skærperne vil ramme mange flere, end de mere hårdkogte typer, som regeringen har i tankerne.

Man kan få den tanke, at regeringen bruger klimatopmødet som påskud til at få nogle markante stramninger af lovgivningen til at glide nemmere ned.

Samlet set, kan bestyrelsen ikke tiltræde det foreslåede udkast.

På foreningens vegne

Henrik Stagetorn

Vold - Medvirken - Unge lovovertrædere - Betinget straf - Sagsomkostninger

Straffelovens § 23, § 56 og § 244

4 unge mennesker i alderen 16-18 år blev dømt for overfald på 3 piger på Hovedbanegården. De var alle med trylleordet "i forening" tiltalt for al den vold, der var udøvet (og også vold, som der ikke var beviser for). Retten opdelte imidlertid den udøvede vold i forskellige episoder, hvor kun de, der deltog eller var en del af hændelsesforløbet, blev dømt. Alle fik betingede domme - enten med udsat straffastsættelse (for spyt) eller på 40 - 60 dages fængsel, heraf for C's vedkommende en fællesstraf.

Bevisførelsen var omfattende. Hovedforhandlingen var berammet over 3 dage. Retten pålagde de dømte delvise sagsomkostninger.

Københavns Byret SS 1-5112/2009, 9/9 2009

A, på gerningstidspunktet 16 år, B på 17 år, C, på gerningstidspunktet 17 år, og D, på gerningstidspunktet 15 år, var alle tiltalt for vold efter straffelovens § 244, ved den 24. januar 2009 i tidsrummet fra ca. kl. 01.35 til kl. 01.43 på Københavns Hovedbanegård i forening at have angrebet N, M og H og udøvet vold mod dem, idet de tiltalte spændte ben for H, skubbede flere gange til N, tildelte hende flere slag med knytnæve, sparkede hende på kroppen, skubbede eller rev hende omkuld, tildelte hende flere slag, spark eller tramp, mens hun lå ned, samt rev hende flere gange i håret, ligesom de gentagne gange spyttede hende i ansigtet og på kroppen, hvorpå de tiltalte skubbede M op mod en stensøjle, rev hende i håret, nikkede hende en skalle, mens hun fik fastholdt sine arme, tildelte hende flere skub, slag og spark, brækkede hendes fingre bagover, hvorved fingrene blev forstuvet, skubbede hende kraftigt op mod en facade, holdt hende om halsen, rev hende flere gange i håret, spyttede flere gange i ansigtet på hende, ligesom de flere gange spyttede H i ansigtet og rev hende i håret.

Der var påstand om fængselsstraffe (målt i måneder). De tiltalte - bortset fra A - nægtede sig skyldige.

A erkendte delvist. Hun havde drukket og var i en gruppe på 10. Hun kendte ikke M, N og H, men kom i slagsmål med en af pigerne, der havde kaldt en af hendes veninder "perkerluder". Forinden havde B og en veninde, der ikke var tiltalt under sagen, slået og småskubbet med de andre. Efter selv at have slået, fik hun den pgl. pige væltet omkuld ved at "spærre ben" for hende, så hun kom ned at ligge. A vedkendte, fo-

reholdt politirapport, at hun nok havde spyttet. Hun havde ikke deltaget i den videre voldsudøvelse.

B forklarede bl.a., at de havde været en gruppe på ca. 10 i byen. Inde på Hovedbanegården splittede de sig lidt op. Der opstod noget skænderi med en gruppe af piger. En af de andre kaldte afhørte en "wanner-be-perker". B blev sur og rejste sig fra en barstol og skubbede til M, der ikke faldt. M sparkede ud, og B blev ramt i maven. Derefter kom politiet. Det var muligt, at hun i forbindelse med skubbet kortvarigt havde fat i M's skuldre og arme. Politiet kom hurtigt til.

C havde bemærket A og en ikke tiltalt veninde være oppe at skændes med nogle andre piger. Han blev selv spyttet i ansigtet af en lyshåret pige, hvorfor han skubbede den pgl. ind i en glasvæg. Så kom politiet. Han huskede ikke under domsforhandlingen, hvad han tidligere havde forklaret om at se D spytte. Skænderiet mellem ham og den lyshårede pige gik på, at han var blevet kaldt "klam" og havde svaret igen. Han viste politiet, at der var spyt på hans tøj. Han så B blive sparket i maven af M.

D havde drukket 20-30 glas spiritus. Han var en del af gruppen på 10 og så A og den ikke tiltalte veninde være oppe at skændes med en af de andre. Han så A slå ud uden at ramme. Han bestred selv at have spyttet. Han havde afgivet en mere belastende forklaring til politiet om de øvrige, hvilket udsagn han til dels bestred. Episoden sluttede med, at nogle betjente kom og snakkede med dem. Der kom flere betjente til, som delte dem op i grupper. Det endte med, at alle fik lov til at gå hver til sit og blev bedt om at gå hjem. Der blev ikke skrevet rapport den dag.

N, M og H forklarede bl.a., at de havde været til gymnasiefest i byen og skulle hjem via Hovedbanegården.

N havde hørt, at der blev sagt "fucking blondine". Hun havde foreslået veninderne, at de bare skulle gå, fordi de andre ville "spille smarte". Hun blev revet i håret og slået. Hun mente, at det var B. Foreholdt politirapport kunne hun huske, at A var hoppet op på ryggen af hende. Bagefter spurgte hun en af de andre piger, hvorfor den pgl. havde lyst til at gøre sådan ved hende. Hun blev flere gange spyttet i ansigtet af en dreng D. M var blevet presset op ad en søjle og holdt fast i et halvt til helt minut mod brystet eller halsen. Hun huskede ikke at have set M blive slået eller sparket, men dem omkring M stod ikke stille. Vidnet ville aldrig sige ting som "perker-luder". Vidnet og veninderne kunne godt være gået på et tidspunkt. Hun ved ikke, hvorfor hun blev. Hun havde ikke fået nogen skader. Hun rettede først henvendelse til egen læge 17 dage efter.

M forklarede bl.a., at hun havde hørt, at der blev råbt, men ignorerede dette. Hun så ud af øjenkrogen en mørkhåret pige sparke eller hoppe, så N kom ned at ligge. Vidnet og H gik hen til de andre og spurgte, "hvad fanden de havde gang i". Hun genkendte D som den, der spyttede H i hovedet flere gange. N blev skubbet af to piger. Da det blev mere voldsomt, blandede vidnet sig ved at gå imellem - det gik så ud over vidnet, der blev holdt op mod en søjle med et greb om halsen. Grebet var så fast, at hun ikke kunne sige noget. Hun blev slået i hovedet og i maven og fik trukket hår ud af hovedet. På et tidspunkt blev hun skubbet ind i en glastrude. På et tidspunkt havde en pige fat i to af hendes fingre og vred dem, så de blev forstuvet. Hun kom først fri af søjlen, da politiet kom. A sad på et tidspunkt på en barstol op ad en af søjlerne. Vidnet havde nok sagt nogle ikke så pæne ting til hende, såsom at det var dårlig opførsel. Hun havde ikke sagt racistiske ting. Ingen fra hendes gruppe havde spyttet. Hun bekræftede, at hun af politiet var blevet vejledt om at tage på skadestuen. Hun havde ikke (som anført i politirapporten) givet udtryk for, at de ikke gad anmelde forholdet, da de var på vej i byen.

H forklarede bl.a., at hun havde set A få N ned at ligge på jorden. Mens denne lå ned, skete der noget, men vidnet var ikke i stand til at sige, om det var spark eller slag. Under diktatet tilføjede vidnet, at hun så, at der blev slået og sparket ud, men ikke om der blev ramt. Vidnet ville ringe til politiet og var højst væk i 5 minutter. Da hun kom tilbage, var stemningen mere "oppe at køre". Der blev talt grimt til hende og hendes veninder, og C og D spyttede på hende, så hun blev ramt flere gange i ansigtet. Der var én, der fik M op ad en væg, og hun blev holdt om halsen. Der stod en stor gruppe. Hun blev holdt sådan i måske 3 minutter. Det var C, der holdt M om halsen, efter at B havde skubbet M op ad væggen og senere slået ud efter M. Vidnet havde selv hverken spyttet, sparket eller slået nogen. Hun mente ikke, at hun havde sagt noget racistisk. Det lå ikke til hendes karakter.

Der var herudover en omfattende bevisførelse. Der var afsat 3 dage til sagen.

Et af vidnerne var en politiassistent P, der bl.a. forklarede, at han var blevet sendt til noget tumult på Hovedbanegården. De tre anmeldere var oprevne og højt talende og lugtede lidt af alkohol og sagde, at de var blevet overfaldet. Vidnet mente, at i hvert fald nogle af pigerne havde noget spyt på tøjet, ellers var der ikke synlige spor efter overfald, f.eks. i form af mærker eller blod. Der var også spyt på tøjet af den dreng, som pigerne udpegede som gerningsmand. Pigerne blev vejledt om, at hvis de ville anmelde noget, skulle det ske på politistationen, og at de forinden skulle tage på skadestuen og medbringe en skadejournal på stationen. Det blev forklaret et sted mellem 3 og 8 gange, uden at det rigtigt trængte ind. Til sidst sagde i hvert fald en af pigerne, at så kunne det være lige meget, og at de så ville fortsætte i byen. Vidnets vagthaven-

de ønskede ikke generalia på den pgl. dreng. Senere kom det i nyhederne, at politiet ikke tog sig af voldssagen, hvorfor vidnet blev pålagt at skrive en rapport.

Under sagen blev der spillet sekvenser af en videoovervågning og dokumenteret lægeattester vedr. M og N.

Der var foretaget personundersøgelser vedr. de tiltalte, der alle var egnet til betinget dom.

C var tidligere straffet i 2009 med en betinget dom uden straffastsættelse for tyveri. Han havde massive følelsesmæssige og sociale problemer, diagnosticeret med ADHD og lettere mentalt retarderet, men i god udvikling.

De øvrige var ikke tidligere straffet. Også D havde diagnosen ADHD.

Rettens begrundelse og afgørelse findes fra side 17 i dommen:

"Ved de afgivne vidneforklaringer og foreliggende videooptagelser sammenholdt med de tiltaltes egne forklaringer og det i øvrigt foreliggende findes det bevist, at tiltalte B skubbede N 2 gange, og at tiltalte A slog ud 2 gange med knyttet hånd efter N og ramte hende med det andet slag, ligesom tiltalte A fik væltet N omkuld og spyttede på N. Efter forløbet, som det fremgår af en af sekvenserne fra videoovervågningen, herunder den nære tidsmæssige sammenhæng, findes denne voldsudøvelse begået af de tiltalte A og B i forening, hvorimod det ikke findes bevist, at de tiltalte C og D var medvirkende hertil.

Det findes endvidere bevist, at de tiltalte C og B - muligt i forening med andre - lidt senere begge medvirkede til at skubbe M op mod en søjle og tildele hende skub og slag, ligesom to af hendes fingre blev vredet bagover, hvorved den ene af fingrene blev forstuvet. Det findes ikke bevist, at M tillige blev revet i håret eller tildelt en skalle, mens hendes arme blev fastholdt. Det findes heller ikke bevist, at tiltalte A eller tiltalte D medvirkede hertil.

Det findes endvidere bevist, at tiltalte C lidt senere skubbede M op mod en glasfacade, men ikke, at hun i den forbindelse blev holdt om halsen, revet i håret eller spyttet på. Det findes ikke bevist, at de øvrige tiltalte medvirkede hertil.

Med hensyn til spytning findes det bevist, at tiltalte D har spyttet på N og M, og at de tiltalte D og C i forening har spyttet et antal gange på H. Det lægges til grund, at dette er sket isoleret fra de ovennævnte episoder. Det findes ikke bevist, at tiltalte A og B har medvirket hertil.

Det findes ikke bevist, at nogen af de tiltalte indledningsvis spændte ben for H.

I det således beskrevne omfang findes de tiltalte skyldige i overensstemmelse med tiltalen.

Retten har med hensyn til baggrunden for voldsudøvelsen ikke fundet at kunne udelukke, at der fra N, M og H's side er blevet sagt noget, som de tiltalte har opfattet som provokerende."

Henset til de tiltaltes unge alder og voldens begrænsede følger blev A idømt 40 dages fængsel betinget, B 60 dages fængsel betinget og C en fællesstraf på 60 dage betinget, idet retten anførte:

"Efter oplysningerne om hans personlige forhold, herunder at han var 17 år på gerningstidspunktet og de helbredsmæssige forhold, findes det upåkrævet, at straffen fuldbyrdes."

D, der alene blev dømt for at have spyttet, blev idømt en betinget dom uden straffastsettelse.

Alle de dømte bortset fra C, der i mellemtiden var fyldt 18 år, blev pålagt foranstaltninger i medfør af serviceloven efter kommunens nærmere bestemmelse.

A blev pålagt 1/3 af sagsomkostningerne, B 2/3, C 1/2 og D ca. 1/6, hvorved der var taget hensyn til, hvad de tiltalte hver især var blevet dømt for, set i forhold til tiltalen.

Landsforeningens Meddelelse 95/2009

Manddrab - Medvirken - Frifindelse herfor - Røveri

Straffelovens § 23, § 237 og § 288

T og S var bl.a. tiltalt for forsøg på røveri af særlig farlig karakter og manddrab over for en grillejer, der blev skudt under flugten i sin varebil.

T blev dømt herfor tillige med en række overtrædelser af våbenloven og lov om euforiserende stoffer med fængsel i 16 år.

S derimod blev frifundet for manddrab, da det ikke fandtes godtgjort, at S var bekendt med, at T havde medbragt et skarpladt våben. Han blev derfor alene fundet skyldig i forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og idømt fængsel i 1 år.

Begge blev udvist. B på trods af, at han havde haft ophold her i 32 år og børn, børnebørn og kæreste her.

Sagen blev efter de tiltaltes ønske behandlet som domsmandssag, jfr. RPL § 687.

Retten i Odense nr. 6-2166/2009, 11/9 2009

T på 56 år og S på 58 år var tiltalt bl.a. i forhold 3 begge for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 2, jfr. stk. 1, nr. 1, jfr. § 21, ved i december **2004** ud for en grill med trussel med skarpladt pistol at have forsøgt at aftvinge indehaveren af grillen N og dennes medhjælpende hustru H et ukendt kontantbeløb, hvilket forehavende mislykkedes, da indehaverne flygtede fra stedet i en varebil.

T alene var i forhold 2 tiltalt for at være i besiddelse af en skarpladt 9 mm pistol.

Begge de tiltalte var i forhold 4 tiltalt for forsætligt manddrab ved at have skudt grillejeren, mens han førte varebilen.

I forhold 5 - 12 var T tiltalt for en lang række overtrædelser af våbenloven, heraf et vedr. skydevåben med ammunition, og lov om euforiserende stoffer samt et enkelt forhold efter straffelovens § 191 med 929 g amfetamin.

Der var påstand om udvisning mod begge, der erkendte forsøg på røveri efter § 288, stk. 1, nr. 1, men nægtede forsætligt manddrab. T gjorde nødværge gældende og påstod subsidiært forholdet henført under § 241 eller § 246. S tog bekræftende til genmæle over for udvisningspåstanden.

Dommen er på 42 sider, og bevisførelsen refereres ikke i detaljer.

Det fremgik bl.a. af forklaringerne, at de to tiltalte var svogre. S havde foreslået, at ejeren af grillen, når han kom ud, skulle skubbes ind i en bil, hvorefter de tiltalte ville tage hans penge og skynde sig væk. S vidste ikke, at T var bevæbnet. Da grillejeren kom ud, begyndte T at løbe, og S løb efter. S stoppede op, da grillejeren steg ind i sin bil, idet han ikke længere kunne se meningen. Han så bilen bakke og kunne høre dækkene hvine, hvorefter bilen kørte fremad. Han hørte i hvert fald skud, men kunne ikke se, hvem der skød, fordi bilen var i vejen. Han kunne ikke se T. Siden sagde T: "Han ville køre mig ihjel". Derefter var emnet udtømt.

T bekræftede, at han ikke havde fortalt S, at han havde et våben med. Så havde S aldrig kørt ham. Han havde skudt i panik, mens han stod foran bilen, og grillejeren pludselig gassede op. Han skød 2 eller 3 gange.

T erkendte de øvrige våbenlovsovertrædelser. Han havde været støttemedlem til Bandidos North og følte det nødvendigt at være i besiddelse af skarpladte våben, efter han forlod Bandidos. Noget af amfetaminen tilhørte ham, andet var placeret af nogle, der havde spurgt, om de måtte placere det i T's fryser.

Grillejerens kone forklarede bl.a., at hun så en mand træde frem ved et skilt og skyde.

En kriminalassistent forklarede bl.a., at der var afgivet 4 skud, herunder at der var skudt ind fra venstre side gennem frontrudens venstre side, og skuddet var fortsat ud af sideruden. Ét projektil blev fundet på sædet i bilen (det dræbende skud) - 2 skud, der ikke kom ind i kabinen, i fronten af bilen, endelig det ovennævnte projektil, der forsvandt ud gennem sideruden. Begge sideruder var knust.

Sagen blev opklaret, efter at politiet fik et tip om stedet, hvor flugtbilen var blevet bortskaffet, og ligeledes fandt pistolen, der kunne undersøges og sammenholdes med patronhylstrene, uagtet at den havde været smidt i et vandhul. Derefter foranstaltede politiet rum- og telefonaflytning af T efter gennem pressen at have skabt omtale af sagen igen.

Døden var forårsaget af forblødning som følge af overskydning af lunge- og legems-pulsårerne og indtrådte få sekunder efter skuddet mod venstre side af brystkassen.

T havde tidligere domme for berigelseskriminalitet og færdselsloven. Han var blevet mentalundersøgt og frembød "absolut ikke nogen psykotiske symptomer", men kunne være noget manipulerende. Han var muligvis omfattet af straffelovens § 69 som følge af sin personlighedsstruktur.

Udlændingesservice udtalte bl.a., at T havde haft lovligt ophold her i 32½ år efter at have gået på dansk skole i Tyskland. Han havde to voksne børn og 5 børnebørn i Danmark. Hans tidligere ægtefælle og nuværende kæreste boede også her. Han havde mor og søskende i Sydslesvig.

S var ikke straffet af betydning for sagen. Ved mentalundersøgelsen var han fundet ressourcervag og stemningsustabil og befandt sig i grænseområdet mellem lettere mental retardering/debilitet og en placering nederst i sinkeområdet. Han var tvivlsomt

omfattet af straffelovens § 16, stk. 2, men under alle omstændigheder omfattet af § 69.

Retslægerådet fandt, at den lave IQ ved testningen kunne skyldes den aktuelle svære psykiske belastning, og fandt ham blot dårligt begavet, men formentlig ikke mentalt retarderet. Der kunne ikke peges på andre foranstaltninger end straf.

Retten fandt T skyldig i forsøg på groft røveri i forhold 3, idet man afviste hans forklaring om, at våbnet var medtaget ved en forglemmelse, og udtalte om forhold 4, drabet - dommen side 38:

"Det er ubestridt, at T affyrede 4 skud mod bilen. Obduktionsrapporten fastslår, at G døde som følge af at være ramt af et af projektilerne. Det er på baggrund af de tekniske undersøgelser godtgjort, at 2 skud, herunder det dræbende, er affyret fra et sted ved siden af bilen, hvor tiltalte ikke har været i fare for påkørsel. Der foreligger derfor allerede af den grund ikke nødværge.

Efter (... enkens...) forklaring om, at tiltalte affyrede skud, efter han rejste sig bag skiltet, og da det dræbende skud på grund af skudvinklen og bilens bevægelse må antages at være det sidst affyrede, tilsidesættes tiltaltes forklaring om, at det dræbende skud gik af ved et uheld.

Det forhold, at tiltalte skød 4 gange, heraf i hvert fald de 3 mod det sted i bilen, hvor føreren var placeret, godtgør tillige, at tiltalte havde forsæt til at afgive skuddene mod føreren. Idet skuddene er affyret på tæt hold, og da tiltalte må antages at være bekendt med våben, findes tiltalte at have haft det fornødne forsæt til manddrab, jf. straffelovens § 237.

Tiltalte findes derfor skyldig i forhold 4."

T blev også dømt for narkotikaovertrædelserne. I det store amfetaminforhold blev det lagt til grund, at hovedparten af mængden var med henblik på videresalg.

Straffen blev fastsat til fængsel i 16 år.

Retten bemærkede:

"Der er ved udmålingen lagt vægt på, at tiltalte har begået drab i forbindelse med røveri samt har besiddet en stor mængde narkotisk stof med henblik på videresalg, at tiltalte tidligere er straffet, samt at tiltalte må betragtes som hovedmanden i forhold 3."

Trods hans langvarige ophold og familie her i landet blev T udvist for bestandig. Retten fandt ikke, at udvisningen var i strid med EU-reglerne eller EMK art. 8, eller at der var grundlag for at anvende udl. § 24 b om betinget udvisning.

Vedr. S udtalte retten:

"Ad forhold 3

Tiltalte har erkendt, at han i forening med T ville forsøge at aftvinge indehaveren af grillen et pengebeløb under anvendelse af vold i form af skub. Det findes ikke godtgjort, at S forud for røveriet var bekendt med, at T havde medbragt et skarpladt våben. Dette støttes dels af T's forklaring, dels af oplysningen om, at S stoppede sit løb mod bilen, da G havde sat sig ind i denne, idet tiltalte ikke fandt, at røveriet længere "gav mening". Tiltalte findes derfor alene skyldig i forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1.

Ad forhold 4

Som ovenfor anført findes det ikke godtgjort, at tiltalte var bekendt med, at T havde medbragt et skarpladt våben. Tiltalte findes derfor ikke at have haft forsæt til medvirken til manddrab, hvorfor han frifindes for denne påstand.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, samt § 293 a, jf. § 89, til fængsel i 1 år.

Der er ved udmålingen lagt vægt på kriminalitetens art og grovhed, men tillige på oplysningerne om tiltaltes personlige forhold og hans mindre aktive rolle i planlægningen og udførelsen."

S, der ikke havde relation til Danmark, blev udvist i 6 år.

Landsforeningens Meddelelse 96/2009

Menneskehandel - Udvisning - Konfiskation - Erstatning

Straffelovens § 75 og § 262 a, udlændingelovens § 26 og erstatningsansvarslovens § 26

Kærestepar dømt for menneskehandel og seksuel udnyttelse af to østeuropæiske piger på henholdsvis 17 og 20 år, hvoraf den yngste var bragt til Danmark ved at udnytte en vildfarelse. Byrettens dom på 2½ års fængsel til hver blev skærpet af landsretten til 3 år, ligesom S, en familiesammenført israeler, siden fraskilt, men med halvvoksne børn her, blev udvist for bestandig.

VL 5. afd. a.s. S-0859-09, 1/7 2009

K på 45 år og S på 40 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 262 a, stk. 1, jfr. stk. 2, nr. 1, ved fra december 2007 til marts 2008 i Danmark og Slovakiet i forening med en eller flere ukendte medgerningsmænd at have rekrutteret, transporteret, huset eller modtaget en 17-årig pige B under anvendelse af tvang § 260, frihedsberøvelse § 261, trusler § 266, samt retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller en anden utilbørlig fremgangsmåde med henblik på udnyttelse af B ved kønslig usædelighed, idet de tiltalte

- rekrutterede hende i Slovakiet under den vildfarelse, at de kendte og var i familie med B's mor,
- tvang hende ind i en bil og berøvede hende friheden under trussel med pistol,
- transporterede hende til Danmark og husede hende på en nærmere i anklageskriftet angiven adresse,
- "hvorefter de tiltalte under den i situationen liggende trussel om vold, ved ulovlig tvang, frihedsberøvelse, vold, herunder slag og spark og trusler, herunder trusler med pistol og verbale trusler på livet, ved misbrug af autoritet eller ved udnyttelse af hendes sårbare stilling eller anden utilbørlig fremgangsmåde tvang hende til at bo på adressen med de tiltalte og til at arbejde som prostitueret forskellige steder i Danmark, blandt andet i Århus, Ålborg, ligesom de tiltalte forlangte og modtog de beløb hun tjente ved at bedrive prostitution i Danmark."

Forhold 2, straffelovens § 262 a, stk. 1, ved i perioden marts - maj 2008 at have rekrutteret den 20-årige A. Her gik vildfarelsen på, at A skulle udføre ordinært arbejde i Danmark, og A var ikke under trusler blevet transporteret til Danmark, men kun under indflydelse af vildfarelsen. A skulle imidlertid være blevet behandlet som B i forhold 1 efter ankomsten til Danmark.

Forhold 3, straffelovens § 228, stk. 1, nr. 2, jfr. stk. 2, jfr. straffelovens § 260, § 261, § 266 og § 244, ved fra december 2007 - marts 2008 for vindings skyld under anvendelse af ulovlig tvang, frihedsberøvelse, trusler og vold, alt som beskrevet i forhold 1, at have udnyttet B til kønslig usædelighed, bl.a. ved at annoncere efter og aftale med

kunder samt transportere B til kunderne, ligesom de tiltalte opkrævede de beløb, som B modtog ved at drive prostitution.

Forhold 4 var en tiltale efter samme bestemmelse som i forhold 3 - nu vedrørende A i perioden fra marts - maj 2008.

(Anklageskriftet fylder i dommen 2½ side og refereres her i en sammentrængt og sprogligt forenklet form).

Anklagemyndigheden bemærkede, at domfældelse efter § 262 a ville absorbere overtrædelse af de øvrige straffebestemmelser. Blev der imidlertid frifundet herfor, påstod man subsidiært domfældelse efter de i øvrigt citerede straffebestemmelser.

Begge de tiltalte påstod frifindelse.

Byretsdommen er på 73 sider, og hverken de tiltaltes forklaringer eller den øvrige bevisførelse refereres i detaljer.

Det fremgik imidlertid af sagen, at den 17-årige B selv henvendte sig til politiet i marts 2008. Det konstateredes, at hun var gravid. Hun oplyste, at hun var blevet bortført fra Slovakiet og tvunget til at arbejde som prostitueret.

Da hun ville tilbage for at føde sit barn, blev der afholdt indenretligt forhør, inden hun blev sendt hjem. Man påbegyndte en efterforskning mod de tiltalte, bl.a. med telefonaflytninger og observationer samt studium af avisers sex-annoncer og stødte herved på en anden østeuropæisk kvinde. Herefter gennemførte man en ransagning i maj 2008, hvor man traf A i de tiltaltes lejlighed stort set uden personlige ejendele. A blev også indenretligt afhørt og sendt hjem. Blandt kosterne i lejligheden var en navneattest på B og kvittering for overførsel af ca. 4.600 kr. til B's mor. Begge de tiltalte blev varetægtsfængslet efter ransagningen og forblev varetægtsfængslet både under byrettens og landsrettens behandling af sagen.

De tiltalte var ikke straffet af betydning for sagen (men landsretten syntes af tekniske grunde, at det skulle med, at S havde en færdselsbøde fra 2008 og K nogle bøvedtagelser fra 2007 og 2008 for tyveri efter straffelovens § 287).

De tiltalte oplyste at være kærester og at bo sammen. De var begge sygemeldte på grund af rygskeer.

K oplyste, at hun kendte B fra Slovakiet, hvorfra K's familie stammede. Hun var kommet i kontakt med B under en rejse gennem B's kæreste på 28 år, der gerne ville

til Danmark for at arbejde. Det endte med, at kæresten blev i Slovakiet for at passe børnene fra et opløst ægteskab, mens B skulle rejse i forvejen til Danmark og bo hos de tiltalte. Planen var, at hun skulle søge arbejde, når hun blev 18 år. På et tidspunkt sagde B, at hun havde arbejdet som prostitueret de sidste 2-3 år både i Tjekkiet og Slovakiet, og hun ville gerne i gang igen, når kæresten ikke kom til Danmark alligevel.

S satte en annonce i Ekstrabladet, og kunderne begyndte straks at ringe. Ydelserne foregik hos kunderne. Det var som regel S, der kørte B, og begge de tiltalte var med til at tage telefonen. B beholdt ca. 2.500 kr. om ugen selv og gav resten til fællesudgifter, kost, logi, benzin m.v. K havde hjulpet B med at sende penge hjem til moderen. Det sluttede efter to måneder, da B blev gravid, muligt med naboen.

En måned efter, at B forsvandt, tog K og S igen til Slovakiet, dels for at høre, om B havde det godt, dels for at finde en ny pige at hjælpe til Danmark med henblik på prostitution, da de var kommet i økonomiske vanskeligheder. De traf A, der meget gerne ville til Danmark, og forældrene tiggede de tiltalte om at tage datteren med bort fra fattigkvarteret. Også A havde tidligere arbejdet som prostitueret i England, hvorfra hun var blevet udvist. A tog ophold hos de tiltalte. Det økonomiske blev ordnet på samme måde som for B, dog fik K stort set ingen penge fra A, der heller ikke sendte penge hjem via K.

Ved afhøringen hos politiet var det politimanden, der foreslog det beløb på 100.000 kr., som K erkendte at have tjent.

K blev foreholdt en række aflyttede telefonsamtaler, hvor hun havde lagt ud med priser på 2.000 - 3.000 kr.

S supplerede, at B's forældre ikke fik penge for pigen. De snakkede ikke om prostitution, som S ikke kendte noget til. Da det gik op for de tiltalte, at B's kæreste ikke ville komme til Danmark, ville B ikke tilbage. Det gik op for ham på et tidspunkt, at hun arbejdede som prostitueret, og han bekræftede, at han var med til at indrykke annoncer, tage telefon og køre hende ud til kunder. Han havde aldrig truet eller slået B eller vist hende den pistol, han havde liggende. Han havde selv brugt mange penge på at spille på casino og havde lånt penge af en taxakollega og sin chef. Han beholdt nogle gange nogle af kundernes penge til at spille for. Det var hans klare opfattelse, at B levede som prostitueret af egen fri vilje. Hun kunne have stoppet og taget hjem, når hun ville.

Han bekræftede, at de tiltalte rejste til Slovakiet igen, efter at B var forsvundet. K ville gerne have en pige med hjem for at have en veninde. Han var godt klar over, at pi-

gen skulle bruges til prostitution. A beholdt de fleste penge selv og var godt tilfreds med arrangementet.

Forskellige vidner, der havde truffet B og A, beskrev særligt B som noget nervøs. S's arbejdskollega, der havde penge til gode, havde hørt S antyde, at K lavede noget bordelvirksomhed, men ikke, at han selv havde noget med det at gøre.

B gav under hovedforhandlingen en længere forklaring om, at hun var blevet narret til Danmark. Kæresten, som hun ikke vidste, havde kone og børn, var pludselig "smuttet". Hun havde hverken tøj eller penge med og var ikke klar over, hvad det indebar at tage til Danmark. K fortalte hende ikke, hvad hun skulle lave i Danmark. Men da de kom hertil, sagde K, at hun skulle "lave penge". Hun fik aldrig penge selv, kun cigaretter.

Hun var blevet slået af S, når hun ikke ville give seksuelle ydelser. Hun havde rigtig mange kunder og blev bl.a. kørt rundt til forskellige hoteller. S eller K ventede altid på hende og var dem, der modtog pengene. Både S og K slog hende, og S havde sidet med en pistol og sagt "penge, penge". K ville ikke lade hende rejse hjem. Hun var ikke klar over, hvem der var far til hendes barn. Hun havde ikke haft kærester her i landet. Hun flygtede, da K og S ville tvinge hende til at få en abort.

I Slovakiet havde hun afgivet en forklaring om, at hun frivilligt forlod sit hjem sammen med kæresten. Det, hun fortalte det slovakiske politi, var ikke det samme, som hun fortalte under hovedforhandlingen. Foreholdt sin forklaring under det indenretlige forhør året i forvejen, bekræftede hun, at hun havde fortalt, at hun var jomfru (inden prostitutionen), men det var ikke rigtigt. Kæresten havde taget hendes mødom. Hun fastholdt imidlertid, at hun ikke var kommet til Danmark, som af de tiltalte beskrevet. Kæresten havde sagt, at K var hans søster. Kæresten talte om Tjekkiet - ikke at B skulle til Danmark.

B bekræftede på forehold, at hun tidligere var stukket hjemmefra til Tjekkiet. Men det var ikke rigtigt, at hun fire gange (under opholdet i Danmark) havde ringet til sin mor og sagt, at hun var ok.

A oplyste bl.a. at have 2 børn, hvoraf det ene var bortadopteret, og det andet på børnehjem. Hun havde af K fået at vide, at hun skulle komme og gøre rent. Det ville hun gerne, så hun kunne sende penge hjem til sin mor. Hverken A eller hendes mor vidste, at hun skulle arbejde med prostitution. Hun fik ikke pakket sit tøj eller taget penge med. I Danmark fik hun udleveret noget tøj, som hun senere fandt ud af, var B's tøj.

I starten var K og S flinke. Hun gjorde rent i 5 dage, hvorefter de sagde, at det ikke var derfor, hun var kommet, men for at arbejde som prostitueret. Hun var bange for at blive slået, og S viste hende et stort gevær. Hun havde aldrig prøvet at være prostitueret før. Hendes tidligere kæreste havde tjent penge ved prostitution, men hun bestred selv at have været prostitueret (inden hun traf de tiltalte) og bestred at have været i England (som forklaret under det indenretlige forhør).

Nogle prostitutionskunder blev afhørt i relation til bl.a. aflyttede telefonsamtaler. Der havde ikke været megen direkte konversation med pigen på grund af sprogvanskeligheder. Nogle beskrev pigen som værende på stoffer, andre som skræmt. "Det virkede mærkeligt, at han havde talt dansk i telefonen, og så kom der en ydelse, der slet ikke kunne tale dansk. Det føltes som en maskine, der var programmeret, men det var frivilligt samarbejde."

S opholdt sig i Danmark som følge af familiesammenføring med daværende dansk ægtefælle fra 1992 og var i 1993 blevet meddelt permanent opholdstilladelse. Han forstod og skrev dansk og havde ingen uddannelse i Israel. Han havde haft forskellige former for beskæftigelse, senest som taxachauffør. Der var to børn på 14 og 7 år og i starten fælles forældremyndighed efter skilsmisse i 2005. Den ældste dreng havde altid boet hos S, og denne havde også på et tidspunkt haft den fulde forældremyndighed over den yngste dreng indtil varetægtsfængslingen. Han havde fortsat en omfattende søskendeflok i Israel og havde jævnligt besøgt familien. Han forstod stadig arabisk, men havde glemt at tale hebraisk.

B's og A's advokater nedlagde påstand om torterstatninger på henholdsvis 100.000 og 80.000 kr.

Byrettens præmisser er gengivet fra side 71 i dommen. Retten lagde bl.a. vægt på, at de tiltalte kendte til pigernes meget fattige og dårlige sociale forhold i hjemlandets "sigøjnerghetto", at de var gået målrettet efter at fremskaffe piger til prostitution, og at de kendte pigernes alder. Der var ikke grund til at antage, at pigerne tidligere havde ernæret sig ved prostitution. Pigerne blev transporteret til Danmark og huset i de tiltaltes lejlighed. Retten lagde til grund, resten er citat:

"at de tiltalte i realiteten holdt pigerne frihedsberøvede i denne lejlighed, idet pigerne ikke har haft de fornødne kompetencer til at flygte fra lejligheden og de tiltalte,

at de tiltalte under den i situationen liggende trussel om vold og ved vold og trussel, misbrug af deres autoritet og ved udnyttelse af pigernes sårbare situation og/eller ved anden utilbørlig fremgangsmåde tvang pigerne til dels at bo på adressen, dels at arbejde som prostitueret for de tiltalte,

- at de tiltalte annoncerede pigerne til salg, passede telefon i "forretningen" og udbød pigerne til salg til priser fastsat af de tiltalte og uden aktivitetsmæssige begrænsninger for køberne af pigerne,
- at de tiltalte transporterede pigerne til kunderne og hos disse modtog betaling for de seksuelle ydelser uden nogen form for afregning til pigerne,
- at pigerne under de langvarige afhøringer under hovedforhandlingen fremstod med dårligt sprog og ringe formuleringsevne, men dog troværdige,
- at pigerne efterlod indtryk af muligvis ringe begavelse og en udvikling og en kultur, som absolut ikke er sammenlignelig med danske kvinder på samme alder.

På grundlag af ovennævnte anser retten, at det i fornødent omfang er godtgjort, at de tiltalte har overtrådt straffelovens § 262a således, som i forhold 1 og 2 beskrevet, og de findes derfor begge skyldige i så henseende.

De tiltalte har tilsvarende overtrådt straffelovens § 228, men da denne overtrædelse absorberes af straffelovens § 262a, frifindes de for overtrædelse af straffelovens § 228.

Den de tiltalte forskyldte straf fastsættes i medfør af straffelovens § 262a, stk. 1, jf. stk. 2, nr. 1, til fængsel i 2 år og 6 måneder for begges vedkommende.

Retten har ved straffastsættelsen lagt vægt på, at de tiltalte kynisk og velovervejet har udnyttet de i enhver henseende underlegne piger til egen økonomisk fordel ganske uden hensyn til pigernes ve og vel."

Retten fandt ikke, at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold afgørende talte mod udvisning af S for bestandig. Det var heller ikke stridende mod EMK art. 8.

Der blev skønsmæssigt konfiskeret 100.000 kr. hos hver af de tiltalte.

Torterstatning til pigerne blev fastsat til hver 30.000 kr.

S og K ankede til formildelse. S tillige til frifindelse for udvisning, subsidiært at denne blev gjort betinget eller mere subsidiært, at udvisningen blev gjort tidsbegrænset.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen og stadfæstelse af udvisningen af S.

S oplyste supplerende, at sønnen på 14 nu boede to dage om ugen hos moderen og to dage hos en af S' venner. Resten af tiden hos drengens egne venner. S fik besøg af drengen én gang om ugen. Det var S's indtryk, at det ikke gik godt for den yngste søn hos moderen.

Landsretten udtalte:

"Straffen fastsættes for begge tiltalte efter de bestemmelser, der er anført i byrettens dom, og således at straffelovens § 89 tillige citeres for tiltalte S for bødevedtagelsen den 31. januar 2008 og for tiltalte K for bødevedtagelserne den 4. december 2007, den 7. februar 2008, den 21. maj 2008 og den 1. oktober 2008.

Landsretten forhøjer straffen for begge de tiltalte til fængsel i 3 år.

Der er ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren af forholdene, der blev begået af de tiltalte i forening, og hvor de tiltalte under de omstændigheder, som byretten har lagt til grund ved bevisbedømmelsen, tvang pigerne til at bo på adressen i X og arbejde som prostituerede. Der er i den forbindelse også taget hensyn til, at de tiltalte kørte kvinderne til og fra kunderne, hvor de tiltalte fra en bil holdt kvinderne under opsyn, mens de bedrev prostitution. Der er endvidere taget hensyn til, at forholdene strakte sig over perioder på ca. 3½ måned for B og ca. 2 måneder for A. Der er tillige lagt vægt på oplysningerne om kvindernes personlige forhold, herunder at B var 17 år og A var 20 år, da de tiltalte skaffede dem til Danmark for at udnytte dem ved prostitution. Der er i den forbindelse lagt vægt på de tiltaltes kyniske anvendelse af en kombination af omsorg og autoritet over for de to kvinder, der var i en særlig sårbar situation, da de ikke kunne tale dansk og havde meget begrænsede midler til rådighed - også mens de opholdt sig hos de tiltalte. Endelig er der lagt vægt på, at ingen af de tiltalte har haft en sådan underordnet rolle, da de begik kriminaliteten, at dette forhold i sig selv kan begrunde en lavere straf.

Udvisning

Af de grunde, som byretten har anført, tiltræder landsretten, at der er truffet bestemmelse om, at tiltalte S skal udvises for bestandig, jf. udlændingelovens § 49, stk.1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 5.

Det bemærkes herved, at det efter arten og grovheden af den kriminalitet, som tiltalte S har begået - uanset oplysningerne om tiltaltes personlige forhold, herunder om hans tilknytning til sønnen (...), der nu er godt 14½ år - ikke er tilstrækkeligt alene at træffe bestemmelse om betinget udvisning. Der er efter længden af den straf, som tiltalte

er idømt, heller ikke grundlag for alene at udvise ham med indrejseforbud i en tidsbe-
grænset periode.

Godtgørelseskrav

De juridiske dommere tiltræder dommens afgørelse om godtgørelse for tort efter er-
statningsansvarslovens § 26, stk. 1, til B og A.

Med de anførte ændringer stadfæster landsretten dommen.

De tiltalte har været frihedsberøvet fra den 21. maj 2008 og har fortsat været friheds-
berøvet under anken."

Landsforeningens Meddelelse 97/2009

Menneskerettigheder - Selskabstømning - Langvarig sagsbehandling

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

*Når man læser nedennævnte referat, kan man prise sig lykkelig over, at hovedparten
af straffesager er mindre komplicerede. Klageren var sælger af et selskab, der senere
blev tømt, og som under en civil sag sloges med konkursboet og diverse andre parter
om det økonomiske opgør. Af mange grunde gik der 11 år og 2 måneder hermed,
hvilket var en krænkelse af art. 6, stk. 1. Klager fik en symbolsk erstatning.*

Nielsen mod Danmark, app. no. 44034/07, 2/7 2009

Klageren, Rolf Nielsen, herefter N, solgte i november 1992 et anpartsselskab P, der
blev omdøbt og gik konkurs i 1995. I 1997 anlagde kurator sag mod N og BG-Bank
med krav om, at de sagsøgte solidarisk skulle betale 4,4 mio. kr., idet de havde været
ansvarlige for at tømme selskabet for dets aktiver.

Banken rettede krav mod N, dennes revisionsfirma R og 2 advokater, A og B, og N
svarede igen ved at rette krav mod banken, en tredje advokat C og en revisor fra det
ovennævnte revisionsfirma R.

Det vil sige, at man i november 1997 opererede med i alt 12 parter, hvoraf nogle dog
havde sammenfaldende interesser. I 2002 blev revisionsfirmaet R udskilt, da det var
ophørt med at eksistere. Mellem 1997 - 1999 var der 7 retsmøder og mange proces-
skrifter. I september 1999 var parterne enige om at udsætte sagen i afventen af en
principiel sag for Højesteret. Dom blev afsagt her i november 1999 (UfR 2000.365

H), hvorefter man fortsatte forhandlingen og forligsdrøftelser flere gange fra april 2000, fordi N's første advokat var udtrådt, så N måtte finde en ny advokat. Denne indgav et processkrift i oktober 2000, og sagen blev udsat til april 2001, hvor N tilkendegav, at han ikke ønskede at forlige sagen. N meddelte i november 2001, at advokat nr. 2 var udtrådt af sagen. Et nyt retsmøde blev afholdt i februar 2002, hvor N fik besked på at antage ny advokat og indgive et processkrift, hvor han skulle argumentere for, hvorfor sagen adskilte sig fra den ovennævnte højesteretsdom.

En 3. advokat var inde over sagen, men udtrådte i august 2002, og ved et retsmøde den følgende dag var N repræsenteret af en 4. advokat, der fik frist til september 2002, men først afgav det ønskede processkrift i januar 2003. Herefter fortsatte man med processkrifter og forberedende retsmøder.

I februar 2004 rykkede bankens advokat, der mødte alene til et retsmøde, for domsforhandling, og i marts 2004 udsatte landsretten sagen til januar 2005 - nu for at afvente Højesterets afgørelse, vedr. hvorvidt banken kunne gøre krav mod en af de adciterede i sagen.

I marts 2005 klagede N over udsættelsen, og et forberedende retsmøde blev aftalt til november 2005. Kort før retsmødet her klagede N over sagens behandling, men anmodede samtidig om udsættelse, da han ville have en ny advokat. Han oplyste endelig, at han ville være bortrejst til efter jul. Landsretten nægtede udsættelse, idet N efter det oplyste ikke havde haft advokat siden februar 2004, og det forberedende retsmøde havde været berammet siden marts 2005. Retsmødet den 23. november 2005 blev således afholdt uden N's tilstedeværelse.

I december 2005 kom en 5. advokat på banen, den samme, der bistod N under sagen for Menneskerettighedsdomstolen. Landsretten indkaldte til et nyt berammelsesmøde i maj 2006, og her blev sagen berammet over 5 dage i august 2007.

I august blev sagen efter anmodning af en af parterne omberammet og fandt sted i august - september 2007. Da der opstod nye juridiske problemer mellem banken og én af de adciterede, måtte landsretten bruge nogle af de berammede dage til at løse problemerne og give tid for forligsforhandlinger, hvorfor afsluttende hovedforhandling blev udsat til 3 dage i april 2008.

Her gjorde N gældende, at en af landsretsdommerne var inhabil. Selv om retten ikke var enig, blev sagen udsat til oktober 2008, hvor sagen blev optaget til dom, der blev afsagt i december 2008.

N ankede til Højesteret samme måned.

N påberåbte sig EMK art. 6, stk. 1, og sagen passerede nåleøjet.

Der var enighed om, at den relevante periode var fra oktober 1997 - december 2008, hvor sagen havde verseret for landsretten - 11 år og 2 måneder.

N gjorde bl.a. gældende, at sagen ikke var mere kompliceret end så mange andre selskabstømmersager.

Regeringen gjorde gældende, at sagen var meget kompleks, hvortil kom, at N's adfærd selv i betydeligt omfang havde bidraget til det langvarige forløb, ligesom han ikke i 2006 - 2008 havde protesteret mod udsættelserne. Han havde skiftet advokat 5 gange og var i perioder uden advokatbistand, hvilket var med til at påvirke længden af forhandlingerne.

Heroverfor gjorde N gældende, at landsretten ikke havde udvist **due diligence**, især i forbindelse med forsinkelserne med at beramme retsmøder og de forgæves forligsforhandlinger.

Menneskerettighedsdomstolen fastslog bl.a. som følge af de lange berammelsestider, herunder 8 måneder på nyt forberedende retsmøde, 15 måneder på hovedforhandling og 13 måneder på fortsat hovedforhandling, hvortil kom udsættelserne på at afvente de principielle afgørelser på henholdsvis 10 og 7 måneder, samlet set var tale om en krænkelse af art. 6, stk. 1.

N havde krævet 50.000 kr. i erstatning svarende til ca. 6.705 Euro.

Retten tillagde ham 6.000 Euro. Afgørelsen er énstemmig.

-oo0oo -

Også straffesager om selskabstømning kan blive for gamle, se eksempelvis Moesgaard Petersen mod Danmark, app. nr. 32848/06, 11/12 2008, hvor klager blev tilkendt 2.000 Euro, primært fordi sagen efter 8 års retsforfølgning kom til at ligge 1 år og 8 måneder i Procesbevillingsnævnet, før der blev givet afslag på tredjeinstansbevilling.

Vold mod myndighedspersoner - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 119

T havde tildelt en buschauffør et knytnæveslag i panden. Han blev idømt 40 dages fængsel betinget af samfundstjeneste i 50 timer, idet rettens flertal lagde vægt på de ringe skader og T's personlige forhold.

Københavns Byret SS 2-4666/2009, 12/10 2009

T på 31 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, ved i januar 2009 om natten at have tildelt en buschauffør et knytnæveslag i panden.

Der var påstand om fængselsstraf.

T nægtede sig skyldig. Han havde den pågældende aften forladt en fest, fordi han havde fået for meget at drikke, og havde ingen erindring om det passerede. Han vågnede næste dag op hjemme og havde det skidt og kunne ikke finde sin telefon. Da han senere henvendte sig hos politiet for at hente den, blev han sigtet (lettere forkortet referat, ER).

Buschauffør B forklarede bl.a., at T befandt sig i en zone, hvor hans kort ikke dækkede. T var faldet i søvn i en anden bus og ville ikke betale 42 kr. og gik amok, hvorunder han slog B i panden med knyttet hånd. "Det var ikke fordi, slaget var særligt voldsomt, og vidnet fik et lille rødt mærke." B genkendte T i retten.

T var egnet til samfundstjeneste og ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Retten fandt efter B's forklaring og de i øvrigt foreliggende oplysninger T skyldig i overensstemmelse med tiltalen. Straffen blev udmålt til fængsel i 40 dage.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på forholdets karakter.

To af rettens medlemmer finder det forsvarligt at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste og lægger i den forbindelse vægt på, at volden har medført ringe skader, samt på tiltaltes personlige forhold.

Et af rettens medlemmer finder ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet og straffen skal således ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 50 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

Prøvetiden blev sat til 2 år. T skulle i 1 år efter tilsynsmyndighedens nærmere bestemmelse undergive sig behandling mod misbrug af alkohol og stoffer.

- oo0oo -

Det fremgik bl.a. af de personlige oplysninger, at T selv havde opsøgt et misbrugscenter efter at have talt med Kriminalforsorgen og var godkendt til at modtage behandling. Han havde bedt om at få fremskyndet domsforhandlingen, der oprindeligt var berammet til april 2010.